

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διά μηνος τρεις . . . δραχ. 3
Διά μηνος έξι 6
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
Διά μηνος τρεις 4
Διά μηνος έξι 7
Οί μαθηταί πληρώνουσιν εύκολίας
χάριν τήν συνδρομήν των κατά
μήνα δραχ. 1

(ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΙΔΗΣΕΩΝ.)

Παρά τοίς Κ. Κ. διδασκάλοις και τοίς επιστάταις των Ταχυδρομίων εν τή ήμεραπή.
Εν δέ τή άλλοδαπή παρά τοίς Κ. Κ. Έλλησιν. Προξένιοις και τοίς Ιδιαιτέροις επιτρόποις του έκδότου.
Πάσα δόσοληψία ενεργείται διά του Κ. Ιωάννου Άγγελουπουλου Τυπογράφου.

Ούχ οι πολλὰ, ἀλλ' οι χρήσιμα ἀγαγιώσκοιτέες εἰσι σπονδαίοι (ΑΡΙΣΤΗΠΟΣ).

Έκδίδεται άπαξ τής εβδομάδος, κατά Σάββατον.

Τιμή καταχώρησης άγγελιών λεπτά 15 ά στίχος

Αθήναι, τήν 6 Δεκεμβρίου 1852.

Περί Συσσιτίων.

Τό έθος του έσθιειν κοινώς τήν κυρίαν τής ήμέρας τροφήν έπεκράτει εἰς πολλά μέρη παρά τοίς Έλλησιν εἰς άρχαιοτάτων χρόνων. Τά συσσίτια ή άνδρεία δέν ύπήρχον μόνον παρά τοίς Σπαρτιάταις και τοίς Κρησι, παρ' άμφοτέροις τοίς όποίοις διατηρήθησαν έπί πολλύ, αλλά και παρά τοίς Μεγαρεύσιν έπί Θεόγνιδος (σ. 305) και παρά τοίς Κορινθίοις έπί Περιάνδρου, ός εις περιποιούμενος τήν άριστοκρατίαν καθήργησε τό έθος τουτό (Αριστ. Πολ. ε. 9. 2) Κατά τόν Άριστοτέλην (Πολ. Ζ. 9) φαίνεται ότι δέν ύπήρχε τό έθος τουτό παρά μόνοις τοίς Έλλησι, άλλ' έτι άρχαιότερα παρά τοίς κατά τήν μέσημβρινήν Ιταλίαν Οίνωτριόις και έν τή Καρχηδόνη αυτῆ, τής όποίας οι τε πολιτικοί και οι κοινωνικοί θεσμοί ωμοιάζον έν μέρει τοίς των Σπαρτιατών και τοίς των Κρητών (Πολ. Β. 8). Δέν δύναται ιστορικώς να όριθῆ πότεν έλαβε τήν άρχήν αυτου τό έθιμον τουτό. Δυνάμεθα δέ εύλόγως ν' άποδώσωμεν ταύτην εις τās άρτιγενείς ή πατριαρχικός κοινωνίας, τά μέλη των όποίων όντα στενά συνδεδεμένα διά δεσμών πολιτικών τε και συγγενικών ένότητος έπεται, ότι και συνδιαίτωντο, σχεδόνώς μέλη μιθς και τής αυτῆς οικογενείας. Άλλ' όπως και όθεν άν έλαβε τήν άρχήν αυτου, ή φυσική τάσις τοιαύτης συνήθειας ήτον να συνδέη τοις πολιτας κράτους τινός δεσμῶ άρρήκτω, διά τουτό και ό Λυκοϋργος μετεχειρίσθη αυτό έν Σπάρτη πρός τόν σκοπόν τουτόν, άν και δέν δύναμεθα να όρίσωμεν θετικώς άν ούτος εισήγαγε τουτό εις αυτην, ή διαίωνισε και έμόρφωσε σύστημα, όπερ οι Σπαρτιάται έφερον μεθ' έαυτων έκ τής μητροπόλεως αυτων και διατήρησαν αυτό έν Σπάρτη, ως πρόσφορον εις τήν θέσιν αυτων και συνάδον ταίς έθνικαίς αυτων έξέσει και ή τελευταία αυτη ύπόθεσις είναι ή πιθανωτέρα. Τήν εις Κρήτην σύστασιν των άνδρείων ή συσσιτίων ό Άριστοτέλης (Πολιτ. Ζ. 9) άποδίδει εις τόν Μίνωα. Τουτό δέ δύναται να θεωρηθῆ μάλλον ως ιδέα του Φιλοσόφου, ή ως ιστορική παράδοσις; ήτον δέ δημολογουμένως τόσον άρχαίον τό σύστημα τουτό, ώστε οι Πελοποννήσιοι άποικοι εύρον αυτό ύπάρχον ήδη έν Κρήτη, ει και δέν ύπήρχον παρ αυτων Δωριεἰς έν τή νήσῳ οικισταί. (Thirwall. History of Greece I p. 287.).

εκάλουσιν Ξενίαν, χρησιμεύουσαν ίσως διά να γίνονται έπ' αυτῆς προσφοραί και σπονδαί τῶ Θεῷ τουτό. — Τά Συσσίτια των Κρητών ύπεκρίνοντο διά τε τήν άπλότητα και τήν εγκράτειαν. Ούτοι εκάθηντο πάντοτε εις τās τραπέζας των, και μέχρι των νεωτέρων χρόνων, ότε ή συνήθεια του κατακλίνεσθαι εισήχθη έν Σπάρτη (Cicero. Mar. 35). Η έστίασις ήρχιζε με προσευχήν προς τοις Θεοίς και σπονδάς (Αθην. Δ. 143). Παρετίθετο εις έκαστον των άνδρων ίση μερίς, έκτός του άρχοντος, όστις ήτον ίσως τό πάλαι εις των Κόσμων και μεταγενεστέρως έν μέλος τής Γερωνίας (γερουσίας). Ο άρχων έλάμβανε τέσσαρας μερίδας, μίαν ως πολίτης, δευτέραν ως άρχων, τρίτην του οικου και τετάρτην των σκευῶν. (Ηρακλ. Ποντ. Γ.) Τουτό δεικνύει ότι ή επιμέλεια τής οικοδομῆς και ή προμήθεια των αναγκαίων σκευῶν ήτον εις βάρος αυτου. Τήν επιμέλειαν δέ όλου του Συσσιτίου εἰχεσθῆναι, έλευθέρα (ή προσεσθηκίκα τής συσσιτίας γυνῆ) αυτη άφαιρούσα επιφανώς τά βέλτιστα των παρακειμένων παρετίθετο τοίς κατά τόν πόλεμον ή κατά σύνεσιν δεδοξασμένοις. Τήν γυναίκα ταύτην έδοήθουν τρεις ή τέσσαρες άνδρες έκ των δημοσικῶν, ους έλάμβανε διά τήν ύπηρεσίαν, έκαστον δέ πάλιν τουτων ήκολούθουν δύο θεράποντες Ξυλοφόροι, τοις όποίους ώνόμαζον καληφόρους; ήρχιζον δέ να δίδωσιν έκ των παρατιθεμένων πρώτον εις τοις Ξένους έπειτα εις τόν άρχοντα και μετά ταυτα εις τοις άλλους. (Ηρακλ. Ποντ. Γ.) Εις έκάστην τράπεζαν παρετίθετο ποτήριον οίνου ύδατος μεμιγμένου, τό όποιον έπινον όλοι οι εις τήν αυτην καθήμενοι τραπέζην. Άφου δέ έδειπνον παρετίθετο άλλο. (Αθην. Δ. 143), πάσα όμως άκραιά ήτον αυστηρώς άπηγορευμένη δι' ειδικου Νόμου. (Πλατ. Μίν. σελ. 265) Οι νέοι μέχρι του 18 έτους τής ηλικίας των, ότε κατετάσσοντο εις τās άγέλας, συνώδευον τοις πατέρας αυτων εις τά Συσσίτια μετά των όρφανῶν των άποθανόντων. (Hoeck, III p. 185) Εις τινά μέρη οι νεώτεροι των όρφανῶν διηκόνουν τοις άνδρας, εις άλλα δέ τουτό εἰναιτο υπό όλων των παιδῶν. (Έρρορ; παρά Στραβ. Χ. σελ. 483), "Ότε δέν ειχον τήν Διακονίαν αυτην εκάθηντο πλυσίον των άνδρων χυμαί και έδιδετο αυτοίς ήμισία μερίς κρέατος; οι μεγαλήτεροι των όρφανῶν έλάμβανον πλήρη μεν φαίνεται μερίδα άλλ' ακαρύκευτον (άβαμβάλευτον Αθην. Δ. 143) παρεδίθετο ώσαύτως και εις τοις παιδῆς ποτήριον κοινόν οίνου κεκραμένο άπαξ. Έν τῶ δειπνῶ έπεκράτει γενική εύθυμία ήτις έξωγονείτο και διατηρείτο δι' ασμάτων και μουσικής (Αλκ. παρά Στραβ. άνωτ.). Μετά δέ τό δειπνον συνεθίζον πρώτον να βουλευώνται περὶ των κοινῶν, μετά ταυτα να αναφέρωσι τās κατά τόν πόλεμον πράξεις και να ετανωσι τοις άριστεύσαντας, διά να προτρέπωσι τοις νεωτέρους εις άνδραγαθίαν. ένῶ δέ ήκουον ταυτα οι νέοι κατετάσσοντο εις τάξεις ή άνδρεία, έκαστον των όποίων ήτον υπό τήν έφορίαν ενός παιδονόμου επί τουτό διωρισμένου. Τά Συσσίτια οίτω εἰναιτο χρησιμαί και εις πολιτικά βουλευματα και εις παιδευτικῶν των νέων, άφορμήν τήν άρίστην παρέχοντα.

Τά Συσσίτια ώνόμαζον οι Κρητες Άνδρεία (Αριστ. Πολ. Β. 7) άνδρείον δέ ώνόμαζον τόν τόπον έν ῶ ήσθιον; τό δέ όνομα δεικνύει ότι ταυτα περιωρίζοντο μόνον εις τοις άνδρας και τοις νέους, και τουτό δικαιολογείται και βεβαιούται υπό όλων των άφορωσῶν τήν ύπόθεσιν ταυτην μαρτυριῶν (Πλατ. Νομ. στ. σελ. 780.). Δέν είναι δέ άπίθανον, ως ό Hoeck (Creta III. p. 123) ύποτίθῃσιν, ότι παρά τισι Δωρικαίς πολιτείαις ύπήρχον Συσσίτια των κορασίων ως και των άνδρων (παραβλ. Πινδ. Πυθ. Θ. 18.). Όλοι οι ενήλικες μετείχον έν Κρήτη των συσσιτίων, διηροῦντο δέ εις εταιρίας ή άνδρεία (Αθην. Δ. 143). Αί διαίρέσεις δέ αυται περιωρίζοντο ίσως κατ' άρχάς εις τοις άνήκοντας εις τήν αυτην οικογένειαν και συγγένειαν, έπειτα δέ συνεπληροῦντο αι κενούμεναι θέσεις κατά τήν θέλησιν των μελών (Hoeck III p. 126.). Ο δέ λατρευόμενος υπό τό όνομα Ζεύς Έταιρείος (Ήσυχ. έτ λ.) έθεωρείτο ως έφέστιος αυτων. (ό έπ' αυτοίς προεδρεύων).

Εις τās πλείστας των Κρητικῶν πόλεων αι δαπάναι των συσσιτίων έπληρόνοντο έκ των δημοσίων εισοδημάτων και των φόρων τοις όποίους έδιδον οι περίοικοι, έκ των όποίων μέρος έχωρίζετο διά τοις Θεοίς και τās κοινάς λειτουργίας, και μέρος διά τήν διατροφήν όλων των πολιτων άμφοτέρων των γενῶν. (Αριστ. Πολιτ. Β. 7. 4.) Έστε δέν ύπήρχεν ως πρός τουτό διάκρισις μεταξύ πλουσίων και πενήτων. Έκ τής μαρτυρίας του Άριστοτέλους άντιπαραβαλλομένης προς τήν του παρ' Αθηναίῳ (άνωτ.) Δωσιάδου φαίνεται πιθανόν ότι έκαστον άτομον έλάμβανε τήν ιδίαν αυτου μερίδα έκ των δημοσίων εισοδημάτων, και έκ ταύτης έπλήρωνε τό επιβάλλον αυτῶ διά τό συσσίτιον, έπρομήθευε και τά διά τά θήλα μέλη τής οικογενείας αυτου αναγκαιούντα με τό επίλοιπον ή συνήθεια αυτη έν τοσοῦτω φαίνεται ότι δέν επι-

Κατά τόν Κρητικῶν ίσορίαν συγγράψαντα Δωσιάδαν (Αθην. άνωτ.) ήσαν πανταχού τής Κρήτης οικιοι δημόσιοι δύο; εις μεν διά κατάλυμα των Ξένων, λεγόμενος κοιμητήριον, και έτερος διά τοις πολιτας, Άνδρείον λεγόμενος; εις τουτόν εἰναιτο τά Συσσίτια; εκειντο δέ πρώτον εις τόν τελευταίον τουτόν οικον δύο τραπέζαι, Ξενικαί καλούμεναι, εις τās όποίας έπροκάθιζον τοις παρόντας Ξένους; τουτό είναι άξιον παρατηρήσεως, ως δεικνύον κατά πόσον οι έν Κρήτη Δωριεἰς ένεψύχουν τήν άμοιβαίαν συγκοινωνίαν και φιλοξενίαν. Έπειτα ήσαν αι τραπέζαι των πολιτων. Έκτός δέ τουτων ήτον και τρίτη τραπέζα έν δεξιῶ τής εισόδου άφιερωμένη Δι' τῶ Ξενίῳ, τήν όποίαν

Τὰ εἰς διαφόρους χώρας εὐρισκόμενα ὄπλα ἢ ἐργαλεῖα, ἐν οἷς ἐ-
γίνετο χρῆσις τοῦ λίθου τούτου, φαίνονται ὁμοιάζοντα ἀλλήλοις, ἢ
ὕλη ὅμως ἐκ τῆς ὁποίας εἶναι κατεσκευασμένα ταῦτα δὲν εἶναι ἀκρι-
βῶς εἰς πάντα ἢ αὐτῆ.

(G. Finlay, on the Battle of Marathon).

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὸν Ταρτοῦρον τοῦ Μολιέρου, τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο τοῦ Ἀριστο-
φάνους τῶν Γάλλων μετέφρασεν ἀπὸ πέρυσιν ἤδη εἰς τὴν ἡμετέραν
γλῶσσαν, μεταπλάσας αὐτὸν κατὰ τὰ παρ' ἡμῖν ἤθη καὶ ἐντυπώσεις
ὁ πολὺ ἐπιτηδεύμενος καὶ ἐπιτυχῶν εἰς τὰς μεταφράσεις του
Κ. Ι. Ἰσιδωρίδης Σκυλίτσης. Ἡ μετάφρασις αὕτη, ὑπέρτερος τῆς πρὸ
καιροῦ παρ' ἄλλου γενομένης, εὐρίσκεται ἐνταῦθα παρὰ τῷ Κ. Ἀνδρ.
Κορομηλᾷ, ὡσαύτως καὶ τὰ ἄλλα τοῦ αὐτοῦ Κ. Σκυλίτση ποιήματα
καὶ μυθιστορίας.

— Εἰς τὸν 6 ἀριθμὸν τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἀναφέραμεν ὅτι ὁ
Κ. Βλαστός ἐξέδωκε σύνοψιν τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, ἐν τῷ προλόγῳ
τῆς ὁποίας ἐξελέγονται σφάλματά τινα τῆς πρὸ πολλοῦ εἰς τὰ
δημοτικὰ σχολεῖα εἰσηγμένης διδασκαλίας τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, ἀπὸ
τὰ ὁποία εἶναι ἐλευθέρᾳ ἢ ἐδικῇ του τὴν διόρθωσιν τῆς τοῦ Κ. Βλα-
στοῦ Συνόψεως καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν σφαλμάτων τῆς Διδασκαλίας,
ἔκαμεν, ὡς λέγει ὁ Κ. Βλαστός, λόγιος ὁμογενής. Ἀπέναντι τούτων
ἐλάβομεν διατριβὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ μὲν τῆς Διδασκαλίας ὑπο-
ληφθέντα λάθη καὶ σφάλματα ἀποδεικνύονται ὡς μὴ τοιαῦτα,
ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν ὁμολογουμένως παροραμάτων — ἡ δὲ Σύνοψις ἀν-
τεξελέγχεται ὡς πλήρως τοιούτων καὶ τοι. ὑπὸ λογίου ἐπεξεργασθεῖσα
ὁμογενούς. Αἱ μὲν διατριβαὶ δημοσιεύθησονται συνάμα ἀμφότεραι,
οἱ δὲ ἀναγνώσται διὰ τῆς ἀντιπαράθεσως αὐτῶν θέλουσιν κρίνει τίς
τῶν δύο ἱστοριῶν εἶναι ἢ ἦττον πληρμελής, ἢ ἂν πρέπη κατὰ τὴν
παροιμίαν, νὰ πάρῃ τις τὴν μίαν νὰ κτυπήσῃ τὴν ἄλλην. Α. Γ.

— Ἐν τῷ 1832 φύλλῳ τῆς Ἀθηνᾶς ἐδημοσιεύθη διατριβὴ κατὰ
τῶν τῆς πρωτεύουσας δημοδιδασκάλων. Ἡ ἀνασκευὴ αὐτῆς θέλει γί-
νει ἐν ὀλίγοις, διότι δὲν χρειάζεται πολὺς ἀνεμος, διὰ τὴν ἀνατρέψῃ
ἄρδην οἰκοδομὴν ἀνευ θεμέθλων, καὶ σαθρᾶ καὶ κοῦρη ὕλη ὠκοδομη-
μένην, ὡς εἶναι ἢ προκειμένη διατριβὴ, ἣτις καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ὑπογρα-
φῇ φέρει ψεῦδος, ἐκτὸς ἂν δίδεται νὰ ὑπογράφονται δημοσίᾳ ὡς
γονεῖς, ἄγαμοι νεανία. Ἄν ἐπιτρέπετο νὰ δημοσιεῖται τὸ ὄνομα
τοῦ ὡς γονεὺς δῆθεν ὑπογεγραμμένου, ἤθελεν εἶναι περιττὴ πᾶσα ἀ-
πάντησις εἰς τὸ δημοσιεῖσθαι διὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἄχαρι μυθιστόρημα, εἰς
τῶν γονέων ἀληθῶς τοῦ ὁποίου εἶναι καὶ ὁ ψευδωνύμως ἐν αὐτῷ
ὑπογεγραμμένος.

— Τοὺς ἀπελθόντας σεβασμιωτάτους ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκό-
πους ἐδέχθησαν πανταχοῦ οἱ Χριστεπώνυμοι λαοὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ
ἀγίου καὶ λαμπρῶν παρατάξεων. Ἐκ Θεῶν ἐλάβομεν περιγραφὴν
τῆς πανηγυρικωτάτης καὶ δημοτελεστατῆς τῶντι προὑπαντήσεως,
ἧς ἔτυχεν ἐκεῖ ἀρχιεπίς ὁ Ἱεράρχης τῆς ἀγιωτάτης αὐτῆς ἐπισκοπῆς
Κ. Ἀβράμιος, παρὰ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἐν τέλει. Ταύτην ὡς πε-
ρίεργον καὶ ἀξιόλογον ἄμα θέλομεν ἐφεξῆς δημοσιεύσει.

— Ἀπεβίωσε τὴν 29 λήξαντος Νοεμβρίου ἐνταῦθα καὶ ἐκηδεύθη
τὴν 30 μεγαλοπρεπῶς ὁ Γερουσιαστὴς Γ. Νοταρᾶς, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ
συνετὸς, καὶ εἰς τῶν τῆς πατρίδος προμάχων ἐξεφωνήθησαν δύο ἐπι-
κῆδιστοι λόγοι ἐπ' αὐτοῦ ὁ μὲν ὑπὸ τοῦ Κ. Π. Σούτσου ἐν τῇ ἐκκλη-
σίᾳ, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ Κ. Ι. Δαμιανοῦ ἐν τῷ νεκροταφείῳ, ἀμφότεροι
ἀριστοί. Γαίαν ἔχουσιν ἐλαφρὰν μακαρίτα Γ. Νοταρᾶ. Αἰωνία ἔσεται
σοὶ ἡ μνήμη ἐν τῇ πατρίδι, ὑπὲρ ἧς ἐμόχθησας, καὶ ἐν οὐρανοῖς ἔξεις
τὸν ἀποκειμένον τοῖς δικαίοις στέφανον.

— Ὑπεβλήθη εἰς τὴν Βουλὴν ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1853 ἔτους.

— Σήμερον ἐχειροτονήθη ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Γόρτυνος Κ. Οἰκονό-
μος ἐκ Τήνου ἀνὴρ ἀρετῆς καὶ συνετὸς ἐν πᾶσι.

— Ἡ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐξετάσεων τοῦ δημοτ. Σχολείου
Αἰγίνης ἀναφορὰ τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς κάμνει τιμὴν καὶ εἰς τὸν
διδάσκαλον Κ. Π. Πέππαν, καὶ ἀγαλλίασιν φέρει εἰς πάντα φιλόμου-
σον ταύτην θέλομεν δημοσιεύσει ἀκολούθως, καὶ ἐγγυόμεθα ὅτι
πνεῦμα ἀληθείας μόνον ἐδήγησε καὶ τὸν γράψαντα καὶ τοὺς ὑπογρά-
ψαντας αὐτήν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἀποβιώσας ὁ Βῆς τῆς Τύνιδος ἄφησε διὰ διαθήκης τὸ κράτος
αὐτοῦ εἰς τὴν Γαλίαν, ἣτις διενεργεῖ ἤδη τὰ περὶ τῆς κατοχῆς τοῦ
κληροδοτήματος τούτου.

— Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον τῆς περὶ διαδοχῆς τοῦ Θρόνου τῆς Ἑλ-
λάδος Συνθήκης, ὑπογραφείσης ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων τῶν
ἐνδιαφερομένων εἰς τοῦτο Κυβερνήσεων.

Ἄρθρον Α'. Οἱ Πρίγγιπες τοῦ Βυναρικοῦ Οἴκου οἱ καλούμενοι
κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ 1832 καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα νὰ διαδε-
χθῶσι τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος, εἰς περίστασιν καθ' ἣν ὁ Βασιλεὺς
Οθων ἤθελεν ἀποβιώσει ἀνευ κατ' εὐθείαν γραμμὴν γνησίων καὶ νο-
μίμων ἀπογόνων, δὲν θέλουσιν ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῆς Ἑλλάδος
εἰμὴ συμμορφούμενοι μὲ τὸ 40 ἄρθρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος
ἔχον ὡς ἀκολούθως.

« Πᾶς διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου ἀπαιτεῖται νὰ πρεσβεύῃ
» τὴν θρησκείαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας »
Ἄρθρον Β'. Συμφώνως μὲ τὸ τρίτον ψήφισμα τῆς ἔθνικῆς τῶν Ἑλλήνων
Συνελεύσεως ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία μένουσα εἰς τὴν χερσίαν
τῆς καλεῖται αὐτοδικαίως εἰς τὴν Ἀντιβασιλείαν, ἐν περιπτώσει
ἀνηλικιότητος ἢ ἀπουσίας τοῦ κατὰ τὸ 40 ἄρθρον τοῦ συντάγματος
διαδόχου τοῦ Θρόνου.

Ἄρθρ. 3. Ἡ παρούσα συνθήκη θέλει ἐπικυρωθῆ, καὶ αἱ ἐπικυρώ-
σεις θέλουσιν ἀνταλλαχθῆ εἰς Λονδίνον ἐν διαστήματι ἐξ ἑβδομαδῶν,
εἰ δυνατόν καὶ ταχύτερον.

Πρὸς Βεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω οἱ Πληρεξούσιοι ὑπέγραψαν τὴν πα-
ροῦσαν καὶ ἐπέθεσαν τὰς σφραγίδας τῶν.

Ἐγένετο ἐν Λονδίῳ τὴν 8 (20) Νοεμβρίου ἐν ἔτει Σωτηρίῳ 1852
(Ἰπ.) Σ. Τρικοῦπης, Β. Σέττος, Α. Βολόβης, Μαλμεσθουρῦ
Βρουνόφ.

ΡΩΣΙΑ.

Ἡ χολέρα ἐπιφέρει ἀρκετὴν θραῖσιν εἰς Πετροῦπολιν. Καθηκίστων
ἤκούοντο 50—60 κρούσματα νῆα. Ἐκτὸς δὲ τῶν κατὰ τὸ 8βριον
μῆνα προσβληθέντων, ἔμεινον 223 ἀθνεῖς μέχρι τῆς 2 ὀβριου.

ΓΑΛΛΙΑ.

Ἀποτέλεσμα τῆς ψηφορίας

Ὁ Μηνύτωρ δημοσιεύει τὴν ἐξῆς ἀνακεφαλαίωσιν ἐπὶ τοῦ Δόγ-
ματος.

	ΝΑΙ,	ΟΧΙ
Ψηφοφορία 86 Νομῶν	7,432,000	238,891
Στρατὸς τῆς ξηρᾶς	234,800	8,459
Τὸ ναυτικόν	47,719	2,020
Τὸ ἔθλον	7,714,585	246,448

— Ὁ Μηνύτωρ, ἐπίσημος ἐφημερὶς τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως,
εἰς τὸ τέλος ἄρθρου λιαν ἐκτεταμένου ἀναφέρει, ὅτι ὁ Λουδοβί-
κος Ναπολέων θέλει ἐγκαινιάσει τὴν βασιλείαν του δι' ἀγαθοεργ-
γημάτων ὑπὲρ τῶν πενομένων καὶ πασχουσῶν τάξεων καὶ διὰ
πραξέων ἐπιεικειᾶς.

Τελευταῖαι τηλεγραφικαὶ εἰδήσεις

Ὁ Γαλ. Μηνύτωρ δημοσιεύει τὰ διατάγματα, δι' ὧν οἱ στρατι-
γοὶ Σιντ—Αρνῶ, Μανιὰν καὶ Καστελάνης ἀνομάσθησαν στρατάρχαι
τῆς Γαλλίας. — Οἱ δημοσιευόμενοι νόμοι τῆς Γαλλίας θέλουσιν φέρει
εἰς τὸ ἐξῆς τὸν νέον τοῦτον τύπον «Λουδοβίκος Ναπολέων Γ'. ἐ. ἐφ.
» Θεοῦ καὶ θελήσει ἐθνικῆς Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων. » — Ἄπειροι
χάριτες ἀπενεμήθησαν

— Παρίσιοι, 1 Δεκεμβρίου. — Τὸ Νομοθετικὸν Σώμα ἀνεκή-
ρυξε σήμερον τὴν Αὐτοκρατορίαν. Εἰς τὰς 8 ὥρας μ. μ. ἀνεκοινώ-
θη εἰς τὸν Πρόεδρον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας ἔχουν οὕτω.
7,823,176 ΝΑΙ καὶ 253,145 ΟΧΙ.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274.)